

NOPTI ALBE

LARISA BĂLAN

Peste umerii ei reci
Alunecau în ploi de mai,
Lacrimi uscate de doruri stinse,
De depărtare și uitări.
I-au străbătut ușor pielea,
Cea brăzdată de friguri,
Un tremur interior ce pare
Că nu vrea a se opri.
E o furtună în sufletu-i,
Iar norii-i sunt de poleială,
Ce niciun foc nu poate
Să o mai aprindă.
Pleoapele îi cădeau grele,
Închizând ferestre,
Iar genele-i măturat obrazii,
De mii și mii de fioruri.
Ce nopți albe, frunte tristă!
Șoaptele-i sunt ascuțite,
Înlemnit, destinul e învins,
Cu milioane de cuvinte.
Vorbe tăioase îi curg pe buze,
Formând cascade de aburi,

Se simte parfum de tristețe,
Stropind împrejurimile în rouă
Din veninuri de vipere-alese.
Îngrijorarea-i mare și frica
Îi răzbate trupul scuturat
De dragoste, de ură, de nimic,
De tot și încă ceva ce-a murit.
Mâinile-i sunt încheștate,
Iar cu unghiile ei roase,
Mai străpung pielea.
Inima de gheața se mai zbate,
Când și când,
Încercând să scape.
Nopti de visare în iaduri,
Mai bine decât trai pe pământ.
Lumi fără forme și fond,
În care miroase-a deșertăciune și mort.
Suflete triste pe drumuri pustii,
Nimeni pe străzile aglomerate.
Vin și pleacă stele din porturi,
Iar marea... "tu, draga mea mare!"
Îi mai alunecă pe umerii ei reci
Câte un val.
O îneacă... și totul în jur dispare...